

LBRIS

We know
books

LLOYD C. DOUGLAS

CĂMAȘA LUI HRISTOS

Traducere de Jul Giurgea

Ediție îngrijită de Maria Anghel

Editura CARTHEMIA

București, 2025

Cuprins

Capitolul I.....	5
Capitolul II.....	28
Capitolul III.....	50
Capitolul IV.....	72
Capitolul V.....	90
Capitolul VI.....	110
Capitolul VII.....	133
Capitolul VIII.....	157
Capitolul IX.....	180
Capitolul X.....	210
Capitolul XI.....	227
Capitolul XII.....	247
Capitolul XIII.....	263
Capitolul XIV.....	275
Capitolul XV.....	299
Capitolul XVI.....	328
Capitolul XVII.....	352
Capitolul XVIII.....	378
Capitolul XIX.....	394
Capitolul XX.....	432
Capitolul XXI.....	468
Capitolul XXII.....	484
Capitolul XXIII.....	512
Capitolul XXIV.....	537
Capitolul XXV.....	565

Toate drepturile asupra prezentei ediții sunt rezervate Editurii CARTHEMIA.
Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă sub altă formă fără acordul prealabil scris al editurii.

Copyright © Editura CARTHEMIA, 2025

Redactare și corectură: Maria Anghel
DTP: Nicoleta Radu
Copertă: Tatiana Daniela Popescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DOUGLAS, LLOYD CASSEL

Cămașa lui Hristos / Lloyd C. Douglas ; trad. de Jul. Giurgea ; ed.
îngrijită de Cătălina Călinescu. - București : Carthemia, 2025
ISBN 978-630-95080-9-6

I. Giurgea, Jul. (trad.)
II. Călinescu, Cătălina (ed.)

821.111

Editura CARTHEMIA
București, str. Osiris nr. 24, sector 5
telefon: 0753.103.442
e-mail: edituracarthemia@yahoo.com

Capitolul I

Fiindcă nu avea decât cincisprezece ani și nu se considera încă suficient de matură, Lucia avea rare momente de gândire mai profundă și de reflecție; totuși, în dimineața aceasta, simțea povara responsabilității.

Cu o seară în urmă, mama ei, care numai rareori vorbea cu ea despre probleme mai complicate, cel mult despre avantajul de a avea mâinile curate și sufletul nepătat, îi vorbise în taină despre posibilele urmări ale declarațiilor îndrăznețe făcute ieri de tatăl ei în Senat. Simțindu-se măgulită de încrederea acordată, Lucia îi răspunsese cu încredere că prințul Gaius nu a luat seama la nimic din cele întâmplate.

Totuși, după ce se băgase în pat, Lucia fusese cuprinsă de neliniște. Gaius ar fi putut trece cu vederea ieșirile violente ale tatălui ei împotriva extravaganțelor și abuzurilor comise de guvernul său, dacă n-ar fi avut și înainte de asta vreun motiv de nemulțumire față de familia Gallio. Există însă și o altă pricină, pe care n-o cunoștea nimeni în afară de ea însăși... și de Diana. De acum vor trebui să fie cu mare băgare de seamă ca să nu aibă parte de necazuri mai mari.

În dimineața aceasta păsărelele o treziră foarte devreme. Încă nu se obișnuise cu zburdălnicia și ciripitul lor, căci se întorseseră mai devreme decât aveau obiceiul. Primăvara se instalase înainte de sfârșitul lunii februarie. Când se trezi, Lucia constată imediat că neliniștea cu care se culcase seara trecută n-o părăsise, ci scurma stăruitoare, exact ca o durere de dinți.

Se îmbracă fără să facă zgomot, ca să nu o trezească pe Tertia, care dormea adânc în alcov – și care avea să se alarmeze când va găsi patul stăpânei sale gol. Apoi păși încet cu sandalele pe splendidul mozaic colorat care ducea din dormitorul ei într-un salon, de aici, de-a lungul coridorului, spre scara impunătoare care cobora în atrium și, de aici, ieși în peristil¹, unde se opri și-și făcu mâna streășină la ochi ca să se apere de lumina puternică a soarelui.

De un an încoace sau poate chiar de mai demult, Lucia era conștientă că este mai înaltă și că începe să prindă forme de femeie, dar aici, în curtea pavată cu faianță, se simțea întotdeauna lipsită de importanță și foarte mică.

¹ A doua curte interioară a clădirilor romane, închisă și mărginită de porticuri și rezervată vieții domestice, familiale.

Tot ce se găsea împrejurul ei, în acest peristil, o făcea să se simtă mică: coloanele înalte de marmură pe care se sprijinea tavanul arcuit, impunătoarele statui, încremenite într-o demnitate mută, pe pajiștea bine îngrijită, și suvițele argintii de apă aruncate de fântână. Oricât ar crește, în mijlocul acestui spațiu, ea se va simți întotdeauna ca un copil.

Nu s-a simțit mai matură nici atunci când a trecut, călcând pe pavajul colorat, prin fața lui Servius, al cărui obraz era tot atât de bătucit și vărgat de crețuri adânci ca și pe vremea când ea abia se putea ține pe picioare; îi făcu un semn cu mâna și zâmbi, drept răspuns la salutul grav al bătrânului servitor, care-și dusese vârful sulitei la fruntea încrêtită, și trecu înainte spre pergola acoperită cu viță-de-vie, din celălalt capăt al terenului.

Aici își încrucișă brațele pe balustrada de marmură, care dădea spre terasele amenajate ale grădinii, spre copaci și bazinul pavat cu plăci de mozaic și privi panorama impresionantă asupra orașului și a râului, întrebându-se dacă va fi necesar să vorbească și cu Marcellus. Firește, fratele ei se va revolta și, dacă va încerca să intervină, cu siguranță gestul lui va agrava și mai mult situația; dar cineva din familie trebuia să fie informat despre situația cu Gaius, înainte ca lucrurile să degereze. Probabil că nu va avea ocazia să vorbească între patru ochi cu fratele ei decât spre seară, deoarece, în ajun, Marcellus plecase de acasă la banchetul tribunilor militari și cu siguranță lipsise toată noaptea, așa că nu se va trezi înainte de amiază. Dar va trebui să hotărască imediat ce va face. În clipa aceasta își zise că ar fi fost mult mai bine ca în timpul verii să-i fi mărturisit lui Marcellus ce s-a întâmplat.

Sunetul stins al unor sandale o făcu să se întoarcă. Decimus, șeful servitorilor casei, se apropia împreună cu gemenele din Macedonia, care aduceau în mâinile întinse tăvile de argint.

– Stăpâna dorește, întrebă Decimus și se înclină adânc, să i se servească masa aici?

– De ce nu? răspunse Lucia distrată.

Decimus spuse ceva celor două fete, care se grăbiră să întindă masa, în timp ce Lucia le urmărea mișcările grațioase, cu zâmbetul pe buze și cu aceeași curiozitate ca și când ar fi urmărit zbenguiala a doi cățeluși. Amândouă erau drăguțe și ceva mai în vârstă decât ea, deși nu erau atât de înalte; erau sprintene și îndemnatice și se asemănau una cu alta ca două picături de apă. Lucia le vedea pentru prima dată în exercițiul slujbei, căci fuseseră cumpărate abia săptămâna trecută. Probabil Decimus, care se ocupa cu

instruirea lor, își zisese că acum sunt capabile să se prezinte în fața stăpânilor. Va fi interesant să le urmărească cum își fac datoria, deoarece tatăl ei îi spusese că au fost crescute într-o casă de oameni prosperi și, probabil astăzi, se întâmpla pentru prima dată să servească la masă. Fără a îndrăzni să ridice privirea spre tânăra fată pe care o simțeau că le urmărește, continuară să se miște repede și fără să facă cel mai mic zgomot. Amândouă erau extrem de palide, observă Lucia, probabil din cauză că au stat vreme îndelungată captive în vasul care le-a adus.

Una dintre slăbiciunile tatălui său, și principala lui extravaganță, era să cumpere sclavi de valoare. Familia Gallio n-avea prea mulți, deoarece senatorul era convins că este vulgar și primejdios să te impresori de o mulțime de sclavi care nu au altceva de făcut decât să mănânce, să umble încruntați și să uneltească. Își alegea sclavii cu aceeași grijă ca și atunci când cumpăra câte o statuie frumoasă sau alte obiecte de artă. Pe el nu-l interesau licitațiile publice. Dar când se întorcea câte o legiune dintr-o expediție militară făcută în regiuni civilizate, ofițerii care conduceau armata aveau obiceiul să-i informeze pe unii dintre prietenii lor bogați că au câțiva sclavi de calitate superioară; bătrânul Gallio cobora în port în ajunul licitației, îi examina, îi întreba despre trecutul lor, îi alegea și, dacă se întâmpla să găsească vreunul pe care ar fi fost dispus să-l ia în casa sa, oferea un preț. Nu spunea niciodată membrilor familiei sale ce preț a plătit pe un sclav, dar se știa despre el că în astfel de cazuri n-are obiceiul să facă economie.

Majoritatea prietenilor lor aveau constant nemulțumiri din pricina sclavilor care-i slujeau; tocmai de aceea, erau obligați mereu să-i schimbe, să-i vândă și să cumpere alții. Tatăl ei însă numai rareori se întâmpla ca să se debaraseze de vreunul, dar și atunci numai din cauză că un sclav s-a purtat urât cu altul din subordinea lui. În felul acesta, pierduseră în urmă cu un an o admirabilă bucătăreasă. Minna se purta grosolan și crud față de ajutoarele de la bucătărie; le asupra cu vorbe urâte și le mai și bătea. I se atrăsese atenția în câteva rânduri asupra urmărilor. Apoi s-a întâmplat că într-una dintre zile a palmuit-o pe Tertia. O clipă Lucia se gândi la bucătăreasa aceasta și se întrebă unde o fi acum. În orice caz, Minna știa cum trebuie pregătite turtele cu miere.

Era cunoscut faptul că tatăl ei se pricepea la oameni. Evident, sclavii nu erau neapărat oameni; dar unii dintre ei nu se deosebeau prea mult. Cum este Demetrius, de pildă, care tocmai acum trecea printre coloanele din curtea interioară, cu pasul sprinten și măsurat. Tatăl ei îl cumpărase pe Demetrius în urmă cu șase ani și i-l dăruise lui Marcellus cu ocazia celei de-a șaptesprezecea

aniversări. Ce zi memorabilă fusese aceasta, când toți prietenii lor se adunaseră în Forum, ca să-l vadă pe Marcellus – care se bărbierise pentru prima dată în viața sa – cum face un pas în față ca să-și primească toga albă! Cornelius Capito și tatăl lor ținuseră cuvântări, apoi îi puseseră toga pe umeri. Se simțise atât de mândră și era atât de fericită, încât inima îi bătea atât de tare că o simțea în gât, deși ea nu avea mai mult de nouă ani și nu prea înțelegea această ceremonie, doar cel mult că de acum înainte Marcellus va trebui să se poarte ca un bărbat, dar uneori, când se întâmpla ca Demetrius să nu fie prin apropiere, uita și el cum trebuie să se poarte.

Lucia își strânse buzele și zâmbi gândindu-se la relațiile dintre ei; Demetrius, deși cu doi ani mai vârstă decât Marcellus, era extrem de respectuos și niciodată nu-și uita situația lui de sclav; Marcellus era încrunțat și demn, dar uneori uita de rolul lui de stăpân și devenea absurd, încercând să se poarte față de el cum te-ai purta cu un prieten apropiat. În astfel de momente, Luciei îi făcea plăcere să-i urmărească cu toată atenția, căci situația era plină de haz. Firește, cam aceleași erau și relațiile dintre ea și Tertia; dar asta i se părea cu totul altceva.

Demetrius venise din Corint, unde tatăl său – un armator bogat – făcuse prea pe față politică de opoziție. Dezastrul familiei lui Demetrius venise pe neașteptate și fusese complet. Pe tatăl său l-au executat, pe cei doi frați ai săi mai în vârstă i-au dăruit noului legat din Ahaia, maică-sa își luase viața, iar pe Demetrius, care era înalt, cu înfățișare frumoasă și athletică, îl aduseseră la Roma, înălțuit, deoarece tânărul acesta era nu numai un sclav prețios, dar și primejdios.

Lucia își mai aducea aminte de ziua aceea, cu o săptămână înainte de aniversarea lui Marcellus, când tatăl ei îi spusese mamei că tocmai a cumpărat un sclav din Corint. Ea rămăsese profund impresionată, dar în același timp și puțin speriată.

– Un timp va trebui să fie tratat cu toată bunăvoința, spusese bătrânul Gallio, în drumul până la Roma s-au purtat cu el fără niciun menajament. Paznicul său mi-a spus că va fi mai bine să dorm cu un pumnal sub pernă, până când corintianul acesta se va mai liniști. Se spune că ar fi bătut grav pe unul dintre paznicii săi. În mod normal, s-ar fi purtat față de el fără niciun fel de milă, dar primiseră ordine să-l aducă la Roma teafăr și nevătămat. Am constatat că sunt foarte mulțumiți că pot scăpa de el.

– Nu-ți dai seama c-ar putea fi primejdios? întrebuse soția lui speriată. Gândește-te la pericolele la care este expus fiul nostru!

– Aceasta este o chestiune care îl interesează numai pe Marcellus, răspunsese tatăl ei. Va fi datoria lui să-i câștige încrederea și credința acestui tânăr. Și cred că va reuși. Demetrius n-are nevoie de altceva, decât să fie tratat așa cum se cuvine. Nu se așteaptă să fie alintat. Este sclav, își dă seama de situația în care se găsește și, deși nu-i convine, se va supune unei discipline rezonabile.

Apoi tatăl le-a povestit că, după ce a plătit banii ce i s-au cerut ca preț și a semnat documentele, s-a dus el însuși ca să-l scoată pe Demetrius din celulă, iar după ce au ajuns în piață, i-a scos lanțurile cu cea mai mare grijă, deoarece acestea îi intraseră în carne și rănilor începuseră să sângereze.

– Am luat-o apoi înaintea lui, continuase bătrânul, fără să mă mai întorc să văd dacă mă urmează. Plecasem cu cariga și Aulus mă aștepta la câțiva metri mai departe de poarta Appia. Hotărâsem să-l iau cu mine, dar, după ce ne-am apropiat de carigă, mi-am zis că ar fi mai bine să-i explic cum va putea ajunge până la vila noastră, venind pe jos.

– Singur? exclamase soția sa. Dar nu crezi că ai fost imprudent?

– Da, răspunsese tatăl ei, dar în niciun caz atât de imprudent ca în cazul în care l-aș fi adus cu mine înălțuit, ca pe un captiv. Era liber să fugă și mi-am zis că nu strică să-i dau posibilitatea să aleagă dacă preferă să trăiască în casa noastră sau să-și hotărască el însuși soarta care-l va aștepta de acum înainte. Am constatat imediat că gestul meu l-a făcut să-și schimbe puțin atitudinea. M-a întrebat în grecește, și într-un fel foarte îngrijit, ceea ce dovedește că este un tânăr cu educație: „Și după ce voi ajunge la vila dumneavoastră, domnule, ce voi avea de făcut?” I-am spus să-l întrebe pe Marcipor, care-i va spune ce va avea de făcut. A încuviințat din cap și a început să învârtască încet lanțurile ruginite cu cătușele pe care i le desprinsesem de pe mâini. „Aruncă-le!”, i-am spus eu, și, urcându-mă în carigă, m-am întors acasă.

– Nu cred că vei mai avea ocazia să-l revezi, declarase soția sa, dar în aceeași clipă, ca răspuns la cuvintele ei, Marcipor apărură în cadrul ușii.

– Stăpâne, a sosit un tânăr corintian, zisese Marcipor, care era și el din Corint. Spune că face parte dintre sclavii casei noastre.

– Afirmația este întemeiată, răspunsese bătrânul Gallio, mulțumit de știrea pe care i-o adusesese. L-am cumpărat azi-dimineață. Va fi în serviciul fiului meu, dar deocamdată Marcellus nu trebuie să afle despre darul acesta pe care i l-am făcut. Hrănește-l bine, trimite-l să facă baie și dă-i haine curate! A stat închis vreme îndelungată.

– Deja a făcut baie, stăpâne, răspunsese Marcipor.

– Foarte bine, încuviințase stăpânul. Asta înseamnă c-ai fost prevăzător.

— Eu, stăpâne, nu am niciun amestec în afacerea asta. Coborâsem în grădina de la celălalt capăt și cercetam nouă alee de trandafiri, când a apărut grecul acesta. După ce mi-a spus cum îl cheamă și că aparține casei noastre, a dat cu ochii de piscină...

— Nu cumva vrei să spui c-a îndrăznit să întrebuințeze piscina noastră drept baie? întrebuse soția patricianului.

— Îmi pare foarte rău, dar totul s-a întâmplat atât de repede, încât nu l-am mai putut împiedica. Grecul s-a repezit într-un suflet și, din fugă, și-a scos hainele de pe el și a sărit în apă. Îmi pare rău că s-a întâmplat așa. Apa va fi scursă imediat și vom curăța piscina cu cea mai mare grijă.

— Foarte bine, Marcipor, încuviințase bătrânul. Dar să nu-l cerți, ci îl vei preveni să nu mai repete acest gest. Apoi, după ce Marcipor s-a depărtat, a început să râdă.

— Ar fi trebuit să știe că n-are voie să procedeze în felul acesta, zisese mama.

— Fără îndoială știa, răspunsese bătrânul Gallio, dar n-am niciun motiv să-l condamn. Se vede că era grozav de murdar și, văzând atâta apă într-un loc, n-a mai știut ce face vreme de câteva clipe.

Oricum e sigur faptul, își zise Lucia, că Marcipor nu s-a purtat sever față de Demetrius, deoarece, începând chiar din ziua aceea, l-a tratat ca și când ar fi fost propriul fiu.

De fapt, erau atât de apropiați, încât sclavii pe care-i cumpăraseră mai târziu întrebau de multe ori dacă nu cumva Marcipor și Demetrius sunt înrudiți.

* * *

În clipa aceea, Demetrius apărură din nou și venea de-a lungul aleii pavate, spre pergolă. Lucia se întrebă care o fi motivul apariției sale. Imediat după aceea se opri în fața ei și așteptă să-i facă semn dacă poate vorbi.

— Da, Demetrius, despre ce este vorba?

— Tribunalul¹, începu el cu demnitate, trimite surorii sale cele mai bune urări de sănătate și fericire și o roagă să accepte să ia masa împreună.

Lucia se îmbujoră la obraz, dar își reveni imediat și-i răspunse:

— Spune stăpânului dumitale că sora lui va fi încântată și mai spune-i — adăugă ea pe un ton mai puțin ceremonios — că masa se va servi aici, în pergolă.

¹ Persoană aleasă de plebeii o dată pe an, care prezenta Senatului interesele poporului; aveau dreptul de a adopta legi și dispuneau de dreptul de „veto”.

După ce Demetrius se înclină adânc în fața ei și se întoarse să plece, Lucia trecu pe lângă el și pași înainte pe aleea pavată. Sclavul o urmă de la cuviințioasă distanță. După ce ajunseră destul de departe ca să nu-i poată auzi nimeni, se întoarse spre el și se opri.

— Cum se face că s-a trezit atât de devreme? întrebă ea pe un ton care nu era nici normal, nici iritat, ci de-a dreptul plat. N-a fost la banchet?

— Tribunalul a participat la acest banchet, răspunse Demetrius. Probabil tocmai din pricina asta este atât de nerăbdător să vă vorbească.

— Te rog, Demetrius, nu cumva să-mi spui c-a intrat din nou în vreo încurcătură, zise fata și încercă să-l privească direct în ochi, dar sclavul coborâse pleoapele.

— Dacă va fi cazul, răspunse el cu prudentă, presupun că tribunalul va prefera să vă vorbească fără ca sclavul său să fie de față. Pot să mă retrag acum?

— Fără îndoială dumneata ai fost acolo, continuă Lucia. Și, când Demetrius dădu din cap în semn afirmativ, îl întrebă: Prințul Gaius a fost de față? Demetrius se înclină din nou și fata continuă cu glasul puțin tremurat: Ai... a fost... ai avut prilejul să constați dacă era bine dispus?

— Foarte bine dispus, încuviință Demetrius, până în momentul când a adormit la masă.

— Era beat? întrebă Lucia și strâmbă ușor din nas.

— Se poate, răspunse Demetrius îngândurat, dar nu am eu căderea să vă dau această informație.

— Prințul s-a purtat amabil față de fratele meu? stăruia Lucia.

— Cu nimic mai amabil decât de obicei, răspunse Demetrius și, schimbându-și greutatea de pe un picior pe altul, întoarse capul și se uită spre ușă.

Lucia oftă nemulțumită, clătinând din cap și-și țuguie buzele.

— Demetrius, dumneata ai obiceiul să devii uneori foarte ursuz.

— Știu, admise el cu părere de rău. Îmi dați voie să mă retrag? Stăpânul ar putea...

— Sigur că da, ripostă Lucia. Dar grăbește-te! Se întoarse în loc și, cu pași mărunți, se îndreptă din nou spre pergolă. Fără îndoială aseară s-a întâmplat ceva, căci altfel Demetrius n-ar avea această atitudine enigmatică.

În mod instinctive, Decimus înțelese că tânăra sa stăpână este nemulțumită, așa că se feri din calea ei. Gemenele, care terminaseră cu așezarea mesei, se opriseră una lângă alta și așteptau ordine. Lucia se apropie de ele.

— Cum vă cheamă? întrebă ea, cu glasul ușor marcat de nemulțumirea de adineaori.

– Pe mine mă cheamă Elena, răspunse una dintre ele cu sfială. Pe soră-mea o cheamă Nesta.

– Ea nu poate să vorbească?

– Vă rog, stăpână... este speriată.

Pleoapele cu gene lungi ale ochilor le tremurară ușor când o văzură că se apropie, și se uitară la ea speriate, dar fără să se miște; Lucia își petrecu câte o mână sub bărbia fiecăreia și, ridicându-le în sus, le zâmbi ușor și le spuse:

– Să nu vă fie frică! Eu n-am intenția să vă mușc, zise ea, și, ca și când ar fi mângâiat o păpușă, începu să se joace cu șuvițele de păr scăpate de sub scufița Elenei.

După aceea se întoarse spre Nesta și-i desfăcu brăul, apoi i-l înnodă cu cea mai mare grijă. Amândouă fetele erau cu ochii plini de lacrimi. Nesta își șterse ochii cu dosul mâinii.

– Ei, haide-haide, nu începe să plângi, în casa aceasta nu vă va supăra nimeni și, abandonând în aceeași clipă tonul de alintare întrebunțat față de ele, declară cu mândrie: Aparțineți senatorului Marcus Lucan Gallio. A plătit un preț mare pentru voi... din pricină că sunteți fete de valoare și, pentru că sunteți de valoare, nimeni nu vă va face niciun rău. Decimus! strigă ea, întorcând capul peste umăr, ai grijă ca acestor fete draguțe să li se dea câte o tunică nouă; să fie albe și cu șireturi colorate. Apoi le apucă de mâini una după alta și le examinează cu atenție: Sunt curate, declară ea, și foarte frumoase. E foarte bine. Apoi se întoarse spre Decimus: Poți să te retragi, ia și gemenele cu tine! Vor aduce mâncarea. Fratele meu va lua micul-dejun aici, împreună cu mine. Nu va fi nevoie să te mai întorci.

Decimus nu-i fusese niciodată Luciei prea simpatic nu pentru c-ar fi avut motive să se plângă de el, căci era un slujitor desăvârșit; aproape exagerat de respectuos, un respect ca de gheață din care nu lipsea decât foarte puțin pentru a se confunda cu îmbufnarea. Lucia constatase că este mult mai ușor să te înțelegi cu sclavii aduși din țări îndepărtate decât cu cei autohtoni. Decimus se născuse la Roma și se găsea în serviciul familiei lor cu mult înainte de ziua de care își putea ea aduce aminte. Avea o slujbă cu responsabilitate; el se ocupa de cumpărăturile pentru hrana zilnică, stătea de vorbă cu negustorii, vizita piețele, întâmpina caravanele străine, care aduceau din mari depărtări articole exotice și mirodenii; era un bărbat foarte priceput care-și vedea de treburile lui, nu scotea o vorbă și se purta cu demnitate; dar era totuși un străin.

Nu putea avea aceleași sentimente față de Decimus cum avea față de bătrânul și credinciosul Marcipor, care era întotdeauna blând și binevoitor.

El conducea afacerile familiei de atâta vreme, încât probabil cunoștea mai multe amănunte în legătură cu domeniile lor decât stăpânul casei.

Decimus se înclină cu gravitate, când Lucia îi făcu semn să plece, și se îndreptă spre casă: mersul lui țepăn trăda dezaprobarea acestei întrevederi, care era un fel de înfrângere a disciplinei în care el credea și pe care o exercita cu toată severitatea. Cele două macedonene zâmbiră, arătându-și dinții mărunți, și, luându-se de mână, plecară fără să mai aștepte să li se dea ordin. Lucia strigă după ele și le opri.

– Ia veniți încoace! porunci ea cu glas sever. Fetele se întoarseră și se opriră speriate în fața ei. Băgați de seamă, continuă Lucia. Când sunteți în serviciu, trebuie să fiți serioase. Lui Decimus nu-i place să vă vadă că vă purtați în felul acesta.

Se uitară la ea sfioase pe sub genele lungi și buzele Luciei schițară un zâmbet îngăduitor, care făcu să le strălucească ochii.

– Acum puteți pleca, adăugă ea, și glasul îi deveni din nou poruncitor.

Așezându-se pe banca de marmură din fața mesei, le urmări cu privirea cum merg drepte ca două săgeți pe urma lui Decimus, legănându-și capul la fiecare pas și imitând în mod desăvârșit mișcările făcute de șeful personalului casei. Luciei îi veni să râdă.

– Ia te uită, murmură ea. Pentru purtarea aceasta ar merita să fie bătute.

Apoi, cu totul pe neașteptate deveni gravă și, încruntând din sprâncene, își studie degetele de la picioare, care ieșeau din sandale. Peste câteva clipe trebuia să sosească Marcellus. Până unde va putea merge cu mărturisirile – dacă totuși îi va spune ceva iubitelui său frate – referitor la neplăcuta experiență pe care o avusese cu Gaius? Dar, firește, înainte de toate, va trebui să afle ce incident penibil s-a întâmplat aseară la banchetul tribunilor.

* * *

– Bună dimineța, fetiță dragă! zise Marcellus și, dându-i capul pe spate, o sărută zgomotos pe frunte, apoi îi ciufuli părul, în timp ce Bambo, câinele ciobănesc cu părul negru, își băgă botul sub brațul ei, dând din coadă.

– Jos! Amândoi! porunci Lucia. În dimineța aceasta ești neobișnuit de exuberant, tribune Marcellus Lucan Gallio. Credeam că seara trecută ai fost la o serbare.

– O, surioară... și ce serbare! Marcellus ridică mâna și, trecându-și degetele prin părul creț tăiat scurt, își pipăi capul frumos, apoi făcu o grimasă. Ai noroc că nu ești tribun și că nu vei putea fi niciodată. A fost o noapte lungă și frumoasă.

—Judecând după pungile pe care le ai sub ochi, îmi vine să cred că a fost și bine udată. Ia spune-mi și mie ce s-a întâmplat... sau spune-mi cel puțin partea de care-ți mai poți aduce aminte.

Lucia îndepărtă câinele care se așezase pe banca de marmură și Marcellus se așază confortabil alături de ea. Apoi începu să rădă silit, aducându-și aminte de scena din ajun.

— Mi-e teamă că mi-am făcut familia de rușine. Numai zeii ar putea să știe ce se va întâmpla de acum înainte. Prințul era prea dus pentru a mai putea înțelege, dar sunt sigur că înainte de terminarea acestei zile se va găsi cineva care să-l informeze.

Lucia se plecă spre el speriată, îi puse mâna pe genunchi și încercă să se uite în ochii lui tulburi.

— Vorbești despre Gaius? întrebă ea cu glasul sugrumat. Haide, Marcellus, spune-mi ce s-a întâmplat.

— E vorba despre un poem, îngână el, o odă: o odă lungă, plicticoasă și nesăbuit de tâmpită, scrisă anume pentru această ocazie de bătrânul senator Tuscus, care a ajuns la limita senilității, unde timpul și eternitatea încep să se confunde...

— Mi se pare că nici tu nu mai ai mult până să ajungi la această limită, îl întrerupse Lucia. Nu s-ar putea să te grăbești puțin?

— Te rog, nu mă zori, fată nerăbdătoare, răspunse Marcellus. Mă simt fără putere. Cum ți-am spus, o odă interminabilă, concepută de bătrânul Tuscus pentru a-și da importanță și care a fost citită de fiul său Antonius, care și el are nevoie de bunăvoința prințului căruia îi dedicaseră acest elogiu bombastic.

— Cred că el s-a simțit plăcut impresionat de această adulație, zise Lucia, și, fără îndoială, asistența l-a aplaudat. Mai ales tu și Tullus.

— Tocmai despre asta aveam intenția să-ți vorbesc, adăugă Marcellus cu greutate. Vreme de patru ceasuri, mâncărurile și băuturile au fost aduse fără întreruperi la masă: am avut și muzică de alămuri, dar și câteva intervenții de coruri grecești – nu-i vorbă, destul de bune –, dar și un număr de magie destul de prost. Au fost și câteva discursuri lungi și plictisitoare și mi se pare chiar o scenă de luptă. Se făcuse târziu. Cu mult înainte ca Antonius să se fi ridicat în picioare, crede-mă, dragă surioară, dacă cei care am fost la acest banchet am fi fost liberi să facem ce voiam, ne-am fi întins pe canapele și am fi adormit; îndrăznețul Tullus, de sănătatea căruia te interesezi mereu cu atâta fervoare, era așezat în fața mea, de cealaltă parte a mesei și dormea ca un prunc.

— Pe urmă v-a citit oda, stăruie Lucia nerăbdătoare.

— Da, pe urmă ne-a citit oda. Și pe măsură ce Antonius continua să ne debiteze elucbrațiile părintelui său, glasul lui mi se părea că se pierde tot mai departe, trăsăturile obrazului îi deveneau din ce în ce mai neclare, apoi glasul cadentat a început să se stingă, ochii mă ustureau și pleoapele mi se îngreuiaseră...

— Marcellus, pentru numele zeilor nemuritori, continuă! strigă Lucia.

— Calmează-te, fetițo! Astăzi nu sunt în stare să gândesc prea rapid. Sunt convins că de acum înainte voi fi **mereu** obosit. Mi se pare că oda aceasta a schimbat ceva în structura mea cerebrală. În sfârșit, după ce a trecut timpul care mi s-a părut o veșnicie, am încercat să mă reculeg și, ridicându-mă în picioare, m-am uitat la distincții mei prieteni. Aproape toți adormiseră, în afară de cei așezați împrejurul mesei de onoare, care strângeau din dinți ca să-și poată stăpâni răsetele. Quintus, nesuferitul frate al lui Antonius, se aprinsese la față de furie. Eu nu pot să-l înghit pe obraznicul ăsta și el știe că-l disprețuiesc.

— Și cu Gaius ce s-a întâmplat? țipă Lucia cu atâta violență, încât Bambo începu să mârâie. Ce ai făcut de l-ai jignit pe Gaius?

Marcellus începu să rădă, strâmbându-se din pricina durerilor pe care le simțea în țeastă, apoi dădu drumul unui hohot de râs isteric.

— Dacă gloriosul prinț ar fi adormit cu bărbia lui dublă proptită în piept, liniștit și cuviincios – cum dormeau și devotații lui servitori –, nenorocitul tău frate ar fi putut suporta această situație. Dar prințul nostru își prăvălise capul adânc pe spate. Gura lui – care nu este deloc plăcută la vedere – era larg deschisă. Limba îi scăpase din gură și nasul borbănit îi tresărea la fiecare respirație șuierătoare. Sala banchetului era cufundată într-o liniște de mormânt și nu se auzea nimic altceva decât declamația lui Antonius și sforăitul lui Gaius, care se luaseră la întrecere.

— Este revoltător!

— Prea puțin spus, draga mea soră. Ar fi bine să dai mai multă atenție cuvintelor. Ei bine... În momentul fatidic, când Antonius tocmai ajunsese la apogeul ditirambilor scriși de tatăl său, adresând prințului o diatribă la auzul căreia ar fi roșit chiar zeii din muntele Parnas: „Gaius, izvor nesecat de cunoștințe! Gaius cu ochii luminați de flacăra divină! Când buzele lui Gaius se întredeschid, de pe ele picură înțelepciunea și dreptatea”... draga mea soră, am simțit că se apropie momentul fatidic, ca un strănutat pe care nu ți-l poți stăpâni; brusc, am izbucnit într-un uriaș hohot de râs. Nu vreau să afirm că am zâmbit și că zâmbetul am încercat să mi-l ascund în dosul mâinii: nu, mi-am lăsat capul pe spate și am început să râd de se cutremura sala. Un

hohot sălbatic, întocmai ca râsul unui nebun. Aducându-și aminte de scena aceasta, Marcellus începu să râdă din nou, cu o veselie care-i cutremura tot trupul. Crede-mă, cu râsul meu i-am trezit pe toți cei de la masă... în afară de Gaius.

– Marcellus!

Se opri subit, datorită tonului speriat al surorii sale și, uitându-se la ea, îi văzu obrazul palid și sever, ridicat spre el.

– Ce este, Lucia? Nu te simți bine? întrebă el.

– Sunt speriată! răspunse ea cu glasul stins.

El îi petrecu brațul împrejurul mijlocului și fata își plecă fruntea pe umărul lui.

– Liniștește-te, Lucia, căci nu avem niciun motiv să ne temem, murmură el. A fost o imprudență din partea mea să te sperii cu vorbele acestea. Credeam că te vei distra cu ceea ce-ți voi spune. Evident, Gaius va fi nemulțumit când va afla ce s-a întâmplat; cu toate acestea, nu va îndrăzni să-l pedepsească pe fiul lui Marcus Lucan Gallio.

– Bine, dar tu nu știi că tatăl nostru l-a criticat în fața Senatului nu mai departe decât ieri? Tu n-ai aflat încă?

– Firește c-am aflat. Dar părintele nostru este destul de puternic pentru a se putea păzi, răspunse Marcellus, aproape cu prea multă încredere pentru a putea fi convins de temeinicia acestei afirmații.

Urmă o lungă tăcere înainte ca soră-sa să înceapă să vorbească, și el îi simți trupul tremurând în strânsoarea brațului său.

– Dacă ar fi vorba numai despre asta, zise ea cu glasul domolit, probabil ar trece cu vederea. Dar tu l-ai jignit. Ori, în afară de asta, el este demult supărat pe mine.

– Pe tine?! Marcellus o apucă de umeri și încercă s-o privească în adâncul ochilor. Și de ce să fie Gaius supărat pe tine?

– Îți aduci aminte că vara trecută Diana, mama ei și cu mine am fost invitate la palatul din Capri... și în timpul acesta Gaius a venit să-l viziteze pe împărat?

– Da, îmi aduc. Continuă! răspunse Marcellus. Ce s-a întâmplat? Ce ți-a spus? Ce a făcut?

– A încercat să-mi facă avansuri.

– Bestia asta odioasă? tipă Marcellus și sări în picioare. Îi voi smulge limba ticăloasă din gură. Îi voi scoate ochii cu propria mea mână. De ce nu mi-ai spus până acum?

– Motivul mi l-ai dat tu singur chiar acum, răspunse Lucia abătută. Mă temeam că-i vei smulge limba din gură și-i vei scoate ochii cu propria mână. Dacă fratele meu ar fi fost un tânăr sfios și lipsit de curaj, i-aș fi spus imediat. Dar fratele meu este voinic, curajos și neînfricat. Acum, după ce i-am spus, va încerca să-l ucidă pe Gaius, și fratele meu, pe care eu îl iubesc atât de mult, va fi condamnat la moarte, și tot așa cred că va fi condamnat și tatăl meu. Mama va fi exilată sau va fi arestată; averea noastră o vor confisca și...

– Mama ce a zis despre întâmplarea asta? o întrerupse Marcellus.

– Nu i-am spus nimic.

– De ce nu i-ai spus? Ar fi trebuit să-i spui... imediat.

– Ea, la rândul ei, i-ar fi spus tatălui nostru. Ori asta ar fi fost tot atât de primejdios ca și când m-aș fi plâns fratelui meu.

– Ar fi trebuit să te plângi împăratului! tipă Marcellus. Tiberius nu este un model de virtute, dar cred c-ar fi întreprins numaidecât ceva. El nu ține prea mult la Gaius.

– Nu fi caraghios! Bătrânul acela aproape nebun? Probabil ar fi avut din nou una dintre obișnuitele lui crize de furie și l-ar fi insultat pe Gaius de față cu toată lumea; pe urmă s-ar fi liniștit și ar fi uitat cu totul ce s-a întâmplat. Gaius, însă, n-ar fi uitat. Tocmai de aceea am preferat să nu fac nicio mișcare. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat în afară de Diana.

– Diana! Dacă ți-ai dat seama că secretul tău este atât de primejdios, cum de ai putut să-l divulgi unei fete?

– Pentru că și ea se temea de el și a înțeles motivul pentru care eu nu vreau să rămân singură cu el. Dar trebuie să știi, Marcellus, că Diana nu mai este o fetiță. Are aproape șaisprezece ani. Și te rog să mă ierți pentru îndrăzneala aceasta, dar va trebui să încetezi de a-i mai ciufuli părul și a o gădila sub bărbie – când vine la mine în vizită –, ca și când ea ar fi de cinci ani și tu un moșneag de o sută.

– Îmi pare rău! Nici nu m-am gândit că ea ar putea să se supere din pricina acestor alintări inocente. Până acum m-am gândit la ea ca la un copil, exact cum mă gândesc și la tine.

– Ei bine, cred c-a sosit momentul să-ți dai seama că Diana nu mai este un copil. Dacă o supără mângâierile tale, asta se întâmplă nu pentru că ar avea ceva împotriva lor, ci pentru că tu o iei mai mult în joacă. Lucia păru că ezită, apoi continuă cu glasul blând și uitându-se la obrazul întunecat al fratelui ei: S-ar putea chiar ca mângâierile tale să-i facă plăcere... în cazul în